

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Action Shap

ကိုးဘုတ်အင်မော်တယ်

(ရုအန်)

(Chapter 346 - 360)

စာစဉ် - ၂၄

Chapter 346

နောက်တစ်လမ်း

ဇူအန် ကြောင်သွားသည်။

"ဘာလား။ ဘာလို့ ဒါကြီး လာပေးနေတာလဲ"

ချူချူယန်မျက်နှာ ပိုရဲသွားသည်။

"ကျွန်မက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားမှာဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ဖတ်တာ သူများမြင်ရင် မကောင်းဘူးလေ။ ရှင် ကျွန်မကို လုံခြုံအောင် သိမ်းထားပေးဖို့လိုတယ်"

ဇူအန် လုံးဝ ဆွံ့အသွားသည်။

"မင်းအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရင်တောင် ဘယ်သူမှ ထိမှာမဟုတ်လောက်ဘူး"

ချူချူယန် ပြောလာသည်။

"မဖြစ်ဘူး။ အိမ်တော်က တစ်ယောက်ယောက်များမြင်သွားရင် ကျွန်မရှက်လို့ သေမှာပဲ"

ဇူအန် ရယ်လိုက်သည်။

"ဒါဆို ငါတို့ ပထမချူသခင်မလေးကလည်း ရှက်တတ်သေးတာလား"

ပြောသာပြောရတာ ဒီစာအုပ်က အတော်လေးရှက်စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ဒီစာအုပ်ကို ငါ့လက်ထဲမှာ မိသွားရင် ငါ့မျက်နှာတော့ သွားမှာအမှန်ပဲ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ဒီကိစ္စကိုသိတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လင်မယားကြားက လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့။ တစ်ခြားဘယ်သူမှ သိလို့မရဘူးနော်" ချူချူယန် ဇူအန်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ထားသည်။ သူ့အတော်လေး ရှက်နေပုံပင်။

"ကောင်းပါပြီ မင်းအစား သိမ်းထားပေးမယ်" ဒီလို ကလေးဆန်ဆန်ပြုမူပုံ မျိုး မြင်ရခဲလေသည်။ သူမဆံပင်ရနံ့ကို နမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း ပေါ့ပါးနေမိသည်။

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မြင်ခွင့်ပေးလို့လည်းမရဘူး။ ပျောက်လို့လည်း မရဘူးလို့ ဂတိပေးရမယ်။ ကျွန်မပြန်လာရင် ဆက်ဖတ်ချင်သေးတာ" ချူချူယန် မျက်လုံးများက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ပင်။

ဇူအန် အံ့သြသွားသည်။

"စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မင်းအခုထိ ဖတ်လို့မပြီးသေးဘူးလား"

ချူချူယန် နှုတ်ခမ်းဆူလိုက်ပြီး

"ကျွန်မမှာ ဖတ်ဖို့အချိန်အများကြီး မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မဘာသာ ဖြည်းဖြည်းဖတ်လို့မရဘူးလား"

"ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ရပါတယ်" ဇူအန် ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းအစား လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း ငါ့အတွက် တစ်ခု လုပ်ပေးရမယ်"

"အဲ့တာ ဘာလဲ" ချူချူယန် သိချင်စွာ ပြောလာသည်။

ဇူအန် စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ချူချူယန် နားရွက်နားကို ကပ်ကာ တစ်ခုခု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ချူချူယန် မျက်နှာ ချက်ချင်း နီမြန်းလာပြီး
"မဖြစ်ဘူး"

"ဒါဆို ငါလည်း မလုပ်ပေးဘူး" ဇူအန် ပြောလာသည်။

"ရှင်..." ချူချူယန် သူ့ကို ကိုက်လိုက်ချင်လာသည်။

ဇူအန် သူမကို ခုတင်ဆီခေါ်သွားပြီး အဝတ်များဖယ်ကာ နှစ်ယောက်လုံး အပေါ်စောင်ဖုံးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခင် ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ချူချူယန်လည်း ပိုတက်ကြွလာသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကို ပွေ့ဖက်ပြီး ညင်သာစွာ ကြိုဆိုလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာသော် ဇူအန် သူ့တောင်းဆိုချက်နောက်တစ်ခုကို ထပ်ပြောပြန်သည်။

ချူချူယန် မျက်နှာနီနေသော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မငြင်းတော့ပေ။ ဇူ
အန်ကို ညှို့ငင်မှုနှင့် ခါးသက်မှုအပြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်နေနိုင်တော့သည်။
ထို့နောက် ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

ထိုလှပလွန်းသော မြင်ကွင်းက ယောက်ျားတိုင်းကို ရူးသွပ်စေနိုင်သည်။ ဇူ
အန် ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ။ ကျားတစ်ကောင်လို မြည်ဟိန်း
လျက် ခုန်အုပ်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးမလင်းခင် ချူချူယန်မှာ မြို့တော်သွားရန် အသင့်ဖြစ်နေ
ပြီ။

လူသိရှင်ကြား ထွက်ခွာခြင်းမပြုဘဲ အိမ်တော် ဘေးပေါက်မှ ထွက်သွားလေ
သည်။
ဒီကိစ္စကို အခြားဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပေ။

ချင်ဝမ်ယွီ နှင့် ချူဟွမ်ကျောက် မခွဲနိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။

"မမကြီး ဒီနေ့ အသားအရေတွေ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းနေရတာ
လဲ" ချူဟွမ်ကျောက် ရုတ်တရက် သိချင်စွာ မေးလာသည်။

ထိုစကားကြောင့် ချူချူယန် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲပတောင်းခတ်သွားသည်။
"မနေ့...မနေ့ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်လို့ဖြစ်မယ်"

ချူဟွမ်ကျောက် ဆက်မေးချင်သော်လည်း ချင်ဝမ်ယွီ တားလိုက်သည်။
ဇူအန်ကို တိတ်တဆိတ်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ ဇူအန် မျက်နှာထားက
လည်း နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသည်။
ဟွမ်ကျောက်စကားကြောင့် ချူချူယန်မှာ ဇူအန်ကို သေချာနှုတ်ဆက်ရန်ပင်
ရှက်လွန်းနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အဝေးသို့ ပျောက်ကွယ်သွားသော ချူချူယန် နောက်ကျော
ကိုကြည့်နေရင်း ဇူအန် လစ်ဟာသွားရသည်။

မနက်ခင်းနေရောင်တွင် ချင်ဝမ်ယွီမှာ ပိန်လျကာ ဖြူဖျော့နေသလိုပင်။
လတ်တလော ဖြစ်ရပ်များက သူမကို ကိုယ်အားရော စိတ်အားပါ ကုန်ခမ်း
စေသည်။ တစ်ညလုံး သူ့သမီး၏ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးခြုံရေးကို စိတ်ပူနေရ
ပြီး မနက်အစောလည်း ထပို့ရသေးသည်။ နောက်ဆုံး သတ်မှတ်ချက်
ရောက်သွားလေပြီ။

"အားဇူ ဟွမ်ကျောက်ကို အကယ်ဒမီကို ခေါ်သွား"

ချူအိမ်က မုန်တိုင်းကြားတွင် လူးလိမ့်နေရသောကြောင့် အကယ်ဒမီက
လုံခြုံသောနေရာ ဖြစ်လာသည်။

ဘာပဲပြောပြော အကယ်ဒမီက မဟာကျိုးပြည်တွင် အထူးအဆင့်အတန်း
ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ အကယ်ဒမီတွင် ဘယ်အုပ်စုမှ ပြဿနာမရှာကြပေ။

အကယ်ဒမီ ဆရာများတွင်လည်း ကျင့်ကြံမှု အဆင့်မြင့်ကြသည်။ တစ်ခြား
အင်အားစုများကလည်း သူတို့ကို ရန်မစရဲပေ။

ချင်ဝမ်ယွီ တစ်ချက်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"မင်းမှာ အကယ်ဒမီက အဆောင်တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ငါကြားတယ်"

"ဟုတ်တယ်" ဇူအန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုမေးနေ
ကြောင်း နားမလည်ပေ။

"ဟွမ်ကျောက်လည်း အခုတော့ အဲဒီမှာနေသင့်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် အဲဒီမှာနေ"

"ဘာရယ်" ချူဟွမ်ကျောက် လန့်သွားသည်။ နှလုံးခုန်သံများမြန်လာပြီး ဇူ
အန်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ကာ အမြန် အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

ဇူအန် မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။

"ဘာလို့ ဒီလိုပြောတာလဲ သခင်မ"

"ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းမရှိ ခုတလော ငါ့မျက်ခုံး
တွေ လှုပ်နေတယ်။ ခံစားချက် မကောင်းဘူး" ချင်ဝမ်ယွီ နားထင်ကို ပွတ်
လိုက်မိသည်။

"ချူအိမ်က ပြဿနာတောထဲရောက်တဲ့အချိန်ပဲ။ မင်းတို့ ဒီမှာရှိနေရင် ငါ

မင်းတို့ကို မကာကွယ်နိုင်လောက်ဘူး။ အဲတာကြောင့် ဟွမ်ကျောက်ကို အကယ်ဒမီမှာ ခိုစေချင်တာ။ အနည်းဆုံး အဲဒီမှာတော့ မင်းတို့လုံခြုံရေး စိတ်ချရတာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့..." ချင်ဝမ်ယွီ စကားပြောင်းလိုက်ပြီး ဇူအန်ကို ခေါင်းပေါက်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အားဇူ မင်း...ဟွန်ကျောက်ကို အနိုင်ကျင့်လို့ မရဘူး"

"ကျုပ်က အဲလိုလူမျိုးနဲ့ တူလို့လား" သူ့ကိုယ်ကျင့်စရိုက် မေးခွန်းထုတ်ခံရ၍ ဇူအန်ချက်ချင်း ပြန်ချေပလိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ အဓိက က အဲတာမဟုတ်ဘူး။ ချူယန်ကို ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကာကွယ်မယ်လို့ ကျုပ်ဂတိပေးထားတာ။ ဘယ်လိုလုပ် အကယ်ဒမီမှာ ပုန်း နေရမှာလဲ"

"မင်းက ငါ့ကို ကာကွယ်မှာလား" ချင်ဝမ်ယွီ လှောင်လိုက်သည်။ ဘာမှထပ် မပြောသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်က သိသာလွန်းနေပြီ။

ဇူအန် သူ့ကိုယ်သူ ခုခံမနေတော့ပေ။ ကြွားရတာ မကြိုက်သောကြောင့် သူ ကြိုက်သလို တွေးခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ချူဟွမ်ကျောက်လည်း အာရုံပြန်ကပ်လာသည်။

"အမေ ကျွန်မ အကယ်ဒမီ မှာ မနေချင်ဘူး။ အမေနဲ့အတူ အိမ်မှာနေမယ်" သူ့ခဲအိုနှင့် တစ်ဆောင်ထဲအတူနေရမှာက ကောင်းသော်လည်း သူ့အမေက ပိုအရေးကြီးလေသည်။

"ကောင်းပြီလေ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကြည့်ပြီး အကောင်းဆုံး ထင်တဲ့နေရာမှာနေကြ။ မင်းတို့ကို အကယ်ဒမီပို့ဖို့ အစောင့်တစ်ချို့ လွှတ်ပေးမယ်"

ချင်ဝမ်ယွီ အမိန့်တစ်ချို့ပေးကာ အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ဇူအန်နှင့် ချူဟွမ်ကျောက် အကယ်ဒမီကို အတူတူ သွားလိုက်သည်။

"ခဲအို မမကြီး ဒီတစ်ခေါက် အောင်မြင်မယ်လို့ထင်လား"

"စိတ်မပူနဲ့ ။ သူကျိမ်းသေ အောင်မြင်မှာ"

"ခဲအို ချူအိမ် အသက်ရှင်နိုင်မယ် ထင်လား"

"ရှင်မှာပါ"

"ခဲအို ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့ အမြဲရှိနေမှာလား"

"နေမှာပေါ့"

ထိုစကားဝိုင်းက အနောက်မှလိုက်လာသော အစောင့်များထံ ရောက်လာပြီး အားလုံး သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ ဒုတိယသခင်မလေးက သခင်လေး အပေါ် ပိုပိုပြီး မှီတွယ်လာပြီ။

ချန်ရှိပင်း မြောက်ကြွကြွဖြင့် သူတို့အလောင်းအစားကို ဖော်လာပြန်ပြီ။
အားလုံးကို ငွေပေးရန် တိုက်တွန်း၍
"သခင်မက ဒုတိယသခင်မလေးကို သခင်လေးရဲ့အိပ်ဆောင်မှာ အတူနေဖို့
ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပြီ။ သူက ငါတို့ကို ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်မလုပ်
ဖို့တောင် မှာထားသေးတယ်။ ဒါက မလုံလောက်သေးဘူးလား"

"အဲ့တာက ဘာမှ မဆိုလိုဘူးလေ။ အခု သခင်ကြီးက ဒုက္ခရောက်နေတာ သူ့
ကို အကယ်ဒမီမှာ လုံခြုံအောင်ပုန်းခိုင်းတာ ဘာမှားလို့လဲ" အစောင့် ကျိုး
လုကျင်း က ထပြောသည်။

"မင်းဘာသိလို့လဲ။ ဒုတိယသခင်မလေးက အကယ်ဒမီမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်
မှမရှိတာ။ သခင်လေးနဲ့အတူနေဖို့ကလွဲရင် ဘညရှိဦးမလဲ" ချန်ရှိပင်း တခ
စ်ခစ် ရယ်လိုက်ပြီး

"အကယ်ဒမီက အဆောင်တွေက အရမ်း သီးသန့်ဆန်တယ်လို့ ငါကြားထား
တာ။ တံခါးပိတ်လိုက်တာနဲ့ အပြင်က ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်တော့ဘူး။ သူ
တို့နှစ်ယောက်တည်း.....အဲ့တာက သခင်မက..."

ဖုန်းတန်းပြဿနာတက်သွားသည်။
"မင်းပြောတာလည်း မှန်နိုင်တာပဲ"

ကျောင်းရှုန်းဟူသူကို နားရင်းအုပ်လိုက်သည်။
"ဘာမှန်ရမှာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ တစ်ရက်လိုသေးရင် ငါတို့

တစ်ရက် အရှုံးမပေးဘူး"

"အဲ့တာဆို ငါဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရဦးမှာလဲ" ချန်ရှိပင်း မပျော်တော့ပေ။

"စေ့စပ်ပွဲ လည်း ရတယ်" ကျောင်းရှန်းဟူပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှိပင်း မေးလိုက်သည်။

"သူတို့ အတူတူနေပြီးရင်ရော"

အခြားသူအားလုံး သူ့ကို ထူးဆန်းသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်လာသည်။ ဒီကောင်က ပြဿနာရှာတဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲ အပို့ခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်။

ချူဟွမ်ကျောက်ကို အတန်းသို့ပို့ပေးပြီး ဇူအန် ကျန်းတန်ကို သွားရှာလိုက်သည်။

ချူအိမ်၏ လက်ရှိအခြေအနေက အကယ်ဒမီက အထက်လူကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးရန် စိတ်မပါပေ။

သူ့ဒီကိုလာတာက ချူအိမ်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ဖြေရှင်းရန် နောက်တစ်နည်း တွေးမိ၍ပင်။

ချူချူယန်တစ်ယောက်တည်းကို ဝန်ထမ်းခိုင်းရန် မလိုချင်ပေ။ သူလည်း တစ်ချို့ကူပေးချင်သည်။

ကောင်းကင်အခန်းကိုရောက်သော် ကျောင်းသားတစ်ချို့ ရောက်နှင့်နေပြီး သော်လည်း ဇူအန် သူတို့ကို အရေးမလုပ်ပေ။ ကျန်းတန်ထံ လျှောက်သွား ပြီး စကားပြောရန် ထွက်လာဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်စွာ ကျန်းတန်က လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အယောင်မပြပေ။ ပြုံးလိုက်ပြီး "ဆရာဇူ ကျွန်မက စေ့စပ်ပြီးသားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါတောင် ကျွန်မကို လာရှာသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အထင်မှားတာကိုရှောင်ဖို့ ငြင်းရမယ်လေ ဟုတ်တယ်မလား"

ဇူအန် စိတ်မပျော်ပေ။

ဒီကလေးမက ဟန်ဆောင်နေတာလား။

အနားတွင် ထိုင်နေသော ဝူချင်းလည်း ဇူအန်ကို သရော်လိုက်သည်။

"အိုး..ဒါက ချူပထမသခင်မလေးရဲ့ ခင်ပွန်းမဟုတ်လား။ ဘာလို့ တစ်နေကုန် သူများသတို့သမီးလောင်းဆီ လာနေရတာလဲ။ ချူအိမ်သခင်မ လေးက ရှင့်ကို မထိန်းတော့လို့လား ဒါမှမဟုတ် ချူအိမ်က ရှင့်အတွက် နေ လို့မကောင်းတော့လို့လား"
